

Lucien Buysse

De Kleinen

1892 - 1980

*'Toe Lucien, drink er eentje mee. En vertel nog eens over die rit naar Luchon !'
En meer had de kastelein van café Aubisque in Petegem niet nodig. En hij werd zijn eigen verhaal ook nooit moe. Hoe de tourritten in de jaren '20 soms meer dan 400 kilometer lang waren. 'Ze moesten het nu eens riskeren.' Hoe de Ronde zo zwaar werd gemaakt dat maar een kleine minderheid Parijs haalde. Maar vooral hoe hij, 'de kleinen Buysse', in de allerzwaarste van al die onmenselijke etappes - 'de vreselijkste rit die we ooit hebben beleefd', schreef Karel van Wijnendaele - vriend en vijand naar huis had gefietst.*

Zeventien uur lang vecht hij tegen het noodweer, de dichte mist en de steile hellingen van de Pyreneeën. Aan 'den arrivée' moet hij meer dan 25 minuten wachten op de eerste achtervolger. Tourbaas Henri Desgranges stuurt in het holst van de nacht auto's de bergen in om leeggereden en verkleumde renners op te pikken. En als dank wordt hij dan nog voor moordenaar uitgekreten.

De volgende dag trekt Lucien er opnieuw vandoor, komt alleen aan, en smeert de tweede meer dan een uur achterstand aan zijn broek. De Ronde van 1926 is gereden. Hij wint ze met meer dan anderhalf uur voorsprong.

Zo ontpopt Lucien zich tot de meest succesvolle renner van de 11-koppige Buysse-dynastie. De Planckaerts in het kwadraat, zeg maar.

Luciens carrière begint voor de eerste wereldoorlog. De eerste jaren rijdt hij in dienst van zijn oudere broer Marcel, 'de Groten', die in 1914 de Ronde van Vlaanderen wint.

Lucien zelf rijdt vaak vooraan in de koers, maar hij mist de nodige snelheid om het in de spurt af te maken. In het rondewerk komt hij beter tot zijn recht, vooral als er lang en hard aan kop moet gereden worden.

Hij is de dertig al voorbij wanneer hij zijn voornaamste successen boekt, met als onbetwistbaar hoogtepunt de legendarische Pyreneeënrit en de eindoverwinning in de Ronde van 1926.

De volgende jaren kan hij wegens onenigheid binnen de eigen ploeg niet deelnemen aan de Ronde. Als hij in 1929 er zijn wederoptreden maakt, is het vet van de soep. Hij zal de eindmeet nooit meer halen.

In 1935 hangt Lucien de fiets definitief aan de haak en begint hij aan zijn tweede leven. Als cafébaas.